

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

2.Bf.319/2015/6. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. év június hó 16. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt **a vádlott** ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2015. év szeptember hó 10. napján kelt 23.B.76/2012/94-I. számú ítéletét **megváltoztatja.**

A Szentendrei Városi Bíróság 3.TM.95/2009/2. számú végzésének hatályon kívül helyezésére és a próbára bocsátás megszüntetésére vonatkozó rendelkezést mellőzi.

A vádlott helyesen 2011. július hó 20. napjától 21. napjáig volt bűnügyi őrizetben, a lakhelyelhagyási tilalom kezdő napja 2012. július hó 11. napja.

A vádlott terhére rótt bűncselekményt testi sértés büntettének (1978. évi IV. tv. 170.§ (1) bekezdés (6) bekezdés I. fordulat) **minősíti.**

A halmazati büntetés kiszabására utalást mellőzi.

A vádlott a büntetés fele részének letöltésének után feltételes szabadságra bocsátható.

A Budapest Környéki Törvényszék Bny.122/2012. tételszám alatt kezelt 8. tétel alatti szürke nadrágot, 9. tétel alatti fehér atlétát, 1. alatti kék alsónadrágot, 11. alatti egy pár sötétkék zoknit, 12. tétel alatti egy pár barna cipőt a lefoglalás megszüntetését követően helyesen **a sértett (...)** részére rendeli kiadni.

A vádlott magyar állampolgár.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott tartózkodási helye: ...

A másodfokú eljárás során felmerült összesen 19.050.- (tizenkilencezer-ötven) Ft bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Budapest Környéki Törvényszék a 2015. szeptember hó 10. napján kelt 23.B.76/2012/94-I. számú ítéletével a **vádlott** vonatkozásában a Szentendrei Városi Bíróság 3.TM.95/2009/2. számú magánlaksértés vétsége miatt 2 évi próbára bocsátást alkalmazó végzését hatályon kívül helyezte és a próbára bocsátást megszüntette. A vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetében (Btk. 164.§ (1) (8) bekezdés I. fordulat), halmazati büntetésül 2 év 4 hónap börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Úgy rendelkezett, hogy a vádlott legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra. A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére súlyosításért, a vádlott és védője elsősorban felmentésért, másodsorban enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF. 911/2012/3. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta megalapozottnak. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett akkor, amikor az ítéletben nem tüntette fel a próbára bocsátást elrendelő határozatban megállapított tényállást, mely szabálysértés az iratok alapján a tényállás kiegészítésével orvosolható (54/2007.Bk. vélemény). Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás ezen kiegészítéssel megalapozott, irányadó a másodfokú eljárásban.

Az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét is teljesítette. A felmentést célzó fellebbezések a bizonyítékok felülmérlegelésére irányulnak, melyek megalapozott tényállás mellett a másodfokú eljárásban a felülmérlegelés tilalma folytán eredményre nem vezethetnek. Az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, helytálló a cselekmény minősítése is. A büntetéskiszabás körében irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság feltárta. A kétségtelenül fennálló jelentős enyhítő körülmények nem állnak arányban a sértett sérülésének súlyosságával, mivel a szúrás a szívet és a tüdőt mint létfontosságú szerveket veszélyeztette, a szívburkot meg is sértette. Az elsőfokú bíróság a halmazatra és a középmtérkre vonatkozó szabályok figyelmen kívül hagyásával szabta ki a szabadságvesztés büntetést, melynek súlyosítása a közügyektől eltiltással együtt indokolt. Indítványozta, hogy az ítélet az ügyet tűzze nyilvános ülésre, a törvényszék ítéletét a tényállás kiegészítésével akként változtassa meg, hogy a kiszabott szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamát emelje fel.

A vádlott a kitűzött nyilvános ülésen a személyi körülményeiről nyilatkozott, bejelentette, hogy Hajléktalanok Átmeneti Szállóján lakik, a **cég2** alkalmazásában árufeltöltőként dolgozik, havi jövedelme bruttó 129.000, nettó 80.000 forint.

A törvényszék ítéletével kapcsolatban észrevételezte, hogy támadással szemben védekezett, a sértett kést vett elő. Kése nem volt rugós kés, és a mérete is rosszul került feltüntetésre. Rosszul sikerült a szúrás, de nem sértette meg a szívburkot. A mentőket kihívta, a helyszínen maradt, saját tettétől is megrémült.

A vádlott védője fellebbezését elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezése érdekében tartotta fenn. Felhívta a figyelmet az elsőfokú bíróság előtti perbeszédében is kifejtett tényre, mely szerint a sértettnél lévő kés belseje véres volt. Bár a sértett adott magyarázatot, miszerint véres kézzel megfogta azt, amely azonban nem ad választ a belső rész vérrel szennyezett voltára. A vádlott által hivatkozott jogos védelmi helyzetet ezen bizonyíték alátámasztja, mellyel az elsőfokú bíróság nem foglalkozott. Az 1. és 2. számú tanú ellentmondásos vallomásokot tett, a vádlott helyszíni tárgyalást is kért annak megállapítása végett, hogy e tanúk egyáltalán láthatták-e, hogy volt-e a sértettnél kés, avagy sem. A vádlott becsatolta a cselekmény napján váltott szentendrei buszjegyét is, melyből

megállapítható, hogy 4 előtt nem mentek le a strandra, 6-7 óra körül történt a cselekmény. A sértett azt adta elő, hogy délelőtt evett a késével, akkor láthatta azt a vádlott. A buszjegy igazolja ezen állítás valótanságát, a vádlott akkor látta a kést, amikor a sértett azt a strandon elővette. Az elsőfokú bíróság e körülményekkel indokolásában nem foglalkozott. Az igazságügyi orvos-szakértő véleménye ugyancsak alátámasztotta a vádlott által állított testhelyzeteket, a sérülés keletkezési mechanizmusát, mely nem állítható a sértetti előadás kapcsán. A sértett indulatos természetét az elsőfokú bíróság egyáltalán nem vizsgálta, már a rendőrségen fenyegetően lépett fel, az ügyvéddel szemben is agresszív magatartást tanúsított. A vádlott habitusát a közvetlenség elve folytán ugyanakkor félreértelmezte a törvényszék, melyet csak az igazságérzet irányított.

Hivatkozott arra, hogy a próbára bocsátás kapcsán a vádlottal szemben már nem szabható ki büntetés, mert a cselekmény elévült.

A védő másodlagosan a büntetés enyhítését kérte. Nyomatékos enyhítő körülményként kérte értékelni, hogy a vádlott a cselekmény elkövetése után kihívta a mentőket, a helyszínen maradt, a kést a rendőröknek önként átadta, melynek az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget. Életvitele azóta is rendezett, bár családját elvesztette. Betegsége ellenére is dolgozik, hasznos tagja a társadalomnak.

A vádlott az utolsó szó jogán ugyancsak a sértett indulatos természetére, félelemkeltésére, kapcsolataira hivatkozott, továbbra is a jogos védelmi helyzetét hangsúlyozta.

A Fővárosi Ítélet tábla a Be. 348.§ (1) bekezdése szerint az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárási hibát nem követett el. Kétségtelenül nem tartalmazza az ügyészi hivatkozásnak megfelelően a megállapított tényállás a próbára bocsátással érintett ügy tényállását, ez azonban a később kifejtettek értelmében nem bír jelentőséggel.

Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatatta, további bizonyítás a védelem érvelésével ellentétben szükségtelen lett volna.

A lefolytatott bizonyítás alapján a törvényszék többnyire megalapozott tényállást állapított meg, melyet a másodfokú bíróság a Be. 352.§ (1) bekezdés a.) pontjában írt jogkörénél fogva az iratok tartalmának megfelelően kiegészített részben a másodfokú nyilvános ülésen a személyi körülményekre tett terhelti nyilatkozat alapján, részben pedig azon tényállásba tartozó megállapításokkal, amelyeket az elsőfokú bíróság tévesen az indokolásban szerepeltetett.

A személyi részben rögzíti az ítélet tábla, hogy a vádlott 2015. szeptember 24. napja óta a **cég2 cég1** alkalmazásában árufeltöltő, havi bruttó jövedelme 129.000 forint.(vádlott által csatolt szerződés alapján)

A vádlott betegségére vonatkozó megállapítások az igazságügyi orvos-szakértők tárgyaláson adott szakvéleménye alapján (elsőfokú iratok 86. jegyzőkönyv 5-7. oldal) kiegészítendő azzal, hogy 2014-ben rákos megbetegedése kiújulásával kapcsolatos vizsgálatok váltak szükségessé a nyirokcsomók magnagyobbodása miatt, melyek állandó figyelemmel kísérése szükséges, amint változik, az ismételt onkológiai kezelés megkezdése ajánlott. Három és hathavonta onkológus irányítása mellett utánkövetés szükséges képalkotással, esetleges biopsziával.

A történeti tényállásba az ítélet tábla az ítélet 4. oldal 5. bekezdését követően beilleszti az ítélet 17. oldal 2. bekezdésében írtakat, mely szerint a szűrt csatorna lentről- előlről, hátra-felfelé tartott volt, mely megegyezett a szűrés irányával.

A 4. oldal 6. bekezdését kiegészíti azzal, hogy a sérülés közvetetten életveszélyes sérülésnek minősül.(igazságügyi orvos-szakértői vélemény alapján)

A 4. oldal 3. bekezdése 4. sorában **a vádlott** nevét követően a sértetti helyett a vádlotti pozíciót szerepelteti.

Ezen kiegészítésekkel, pontosítással a megállapított tényállás teljes, megfelel az iratok tartalmának és téves ténybeli következtetést sem tartalmaz, az a másodfokú felülbírálat alapját képezte a Be. 352.§ (2) bekezdése szerint.

A védői hivatkozással ellentétben az elsőfokú bíróság maradéktalanul felsorolta a rendelkezésre álló bizonyítékokat, azokat egymással összevetette, értékelésükről a szükséges mértékben számot adott. A védői hivatkozás az indokolási kötelezettség hiányával kapcsolatosan nem fog helyt.

Részletesen taglalta a törvényszék a vádlotti vallomásokat, azt annyiban fogadta csak el, amennyiben más bizonyítékkal alátámasztható volt, mert nem volt következetes. Foglalkozott a vádlott által hivatkozott saját késsel is, a vádlott nem vitatta, hogy az egy kézzel könnyen kinyitható kés volt, bár nem nevezte rugós késnek.

A sértett különböző nyilatkozatait is értékelte a törvényszék, akként foglalt állást, hogy csak azon vallomásrészeket fogadja el, amelyek más elfogadott bizonyítékokkal alátámaszthatók, mert a sértettet sem tartotta szavahihetőnek.

Ezzel szemben hitelt érdemlőnek tartotta az 1. és 2. számú érdektelen tanúk vallomását, melyekre tényállást alapított egyéb bizonyítékokkal alátámasztottan, melyeket az ítélet 18. oldal első bekezdésében sorolt fel a törvényszék.

A jogos védelmi helyzetre vonatkozó vádlotti előadással a 18. oldal utolsó bekezdésétől részletesen foglalkozott, azt elvetette, mellyel a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett. A védő által perbeszédében hivatkozottak e mérlegelés helyességét nem ingatták meg. Az igazságügyi orvos-szakértő véleménye a tényállásban rögzített cselekménysort a testhelyzetekre, a keletkezési mechanizmust illetően alátámasztja, a bűnjelként lefoglalt késsel az okozott sérülés létrehozható volt, melyet a vádlott sem vitatott. A hivatkozott buszjegynek a másodfokú bíróság megítélése szerint nem volt relevanciája, ezért nem róható fel, hogy azzal a törvényszék külön nem foglalkozott. A vádlott és sértett szembesítéséről készített jegyzőkönyv (nyomozati iratok 236. oldal) a védői állítással szemben azt tartalmazza, hogy a sértett arra hivatkozik, hogy korábban az állomáson a találkozáskor láthatta a bicskáját a vádlott, amikor evett. Nyilatkozata délelőtti időpontra nem utal.

A bizonyítékok mérlegelése az elsőfokú bíróság részéről helytálló.

Ugyanakkor az alkalmazandó jogszabályt illetően a törvényszék helytelen álláspontra helyezkedett akkor, amikor az elbíráláskor hatályos jogszabályt tartotta kedvezőbbnek. Az elévülés szabályai a vádlottra az új büntető törvény szerint kedvezőtlenebbek.

Az 1978. évi IV. tv. 33.§ (1) bekezdés b.) pont szerint a próbára bocsátással érintett cselekmény tekintetében az elévülési idő 3 év, a Btk. 26.§ (1) bekezdése szerint 5 év. Mindkét törvény azonosan rendelkezik arról, hogy a próbára bocsátás esetén a próbaidő tartama az elévülés határidejébe nem számít be. Helyes a védői hivatkozás abban a körben, hogy a próbára bocsátással érintett, 3 éves elévülési idejű cselekmény tekintetében az 1978. évi IV. tv. alkalmazásával már nem szabható ki büntetés, mert a büntethetőség elévült. A két jogszabály összevetésekor elsősorban annak van

jelentősége, hogy a magánlaksértés miatt már nem szabható ki büntetés elévülés folytán, a vádlottal szemben egy cselekmény miatt kell büntetést kiszabni, halmazati büntetéskiszabásra nem kerülhet sor. Ennek fényében nincs jelentősége, hogy a Btk. a feltételes szabadságra bocsátással kapcsolatosan kedvezőbb rendelkezést tartalmaz az elsőfokú bíróság által levezettek szerint.

Az ítélet tábla az elkövetéskori, 1978. évi IV. tv. törvényt tartotta alkalmazandónak hivatkozva annak 2.§-ára. Mindezért tévesen került sor a Szentendrei Városi Bíróság 3.TM. 95/2009/9. számú végzésének próbára bocsátást kimondó rendelkezésének hatályon kívül helyezésére és a próbára bocsátás megszüntetésére, a magánlaksértés vétsége kapcsán a vádlott büntethetősége elévült. E rendelkezést az ítélet tábla mellőzte, melyből következően nem volt szükség a próbára bocsátással érintett cselekmény tényállásának szerepeltetésére sem az elsőfokú ítéletben.

Az elsőfokú bíróság a fent írtaknak megfelelően okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, a cselekményt azonban az ítélet tábla az 1978. évi IV. tv. 170.§ (1) bekezdésébe ütköző, a (6) bekezdés I. fordulatába ütköző testi sértés büntettének minősítette a fenti indokkal.

A büntetéskiszabás körében irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság többnyire feltárta. További enyhítő körülmény, hogy a sértett állapota közvetetten életveszélyes volt, illetve nagy nyomatékkel értékelendő a vádlott javára a cselekmény utáni magatartása. A cselekmény elkövetése óta újabb eljárás nem indult ellene, dolgozik, bejelentett munkaviszonnyal rendelkezik.

Figyelemmel arra, hogy nem halmazati büntetést kell kiszabni, az ítélet tábla az ítélet 22. oldal 3. bekezdéséből a halmazati büntetéskiszabásra utaló fejtegetést kirekesztette.

A vádlott által elkövetett cselekmény büntetési tétele 2-8 évig terjedő szabadságvesztés.

A 2 év 4 hónap tartamban kiszabott szabadságvesztés arányos az elkövetett cselekmény tárgyi súlyával, a kiegészített bűnösségi körülményekkel, annak súlyosítására nincs szükség az ügyész állásponttól eltérően.

Helyes a szabadságvesztés börtön fokozatának megállapítása, annak törvényhelye az 1978. évi IV. tv. 43.§ a.) pontja.

Helyesen alkalmazott mellékbüntetésként a törvényszék közügyektől eltiltást is, annak mértéke a főbüntetéshez igazodó, súlyosítására nincs ok, kiszabása az 1978 évi IV. tv. 62.-63.§-án alapul.

Az ítélet tábla a vádlott betegségeit, azok jelenlegi állapotát, az utánkövetés szükségességét is figyelembe véve akként rendelkezett, hogy az 1978. évi IV. tv. 47.§ (3) bekezdése alapján a büntetés fele részének letöltésének után feltételes szabadságra bocsátható.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet rendelkező részében tévesen jelölte meg az őrizetben töltött idő utolsó, és a lakhelyelhagyási tilalom kényszerintézkedés első napját, ezért azt az iratok tartalmának megfelelően pontosította.

Helytelenül rendelkezett a törvényszék a rendelkező részben írt bűnjelek vádlott részére történő kiadása tárgyában, bár a bűnjeljegyzéken (nyomozati iratok 33. oldal) valóban a vádlott került feltüntetésre tulajdonosként. A nyomozati iratok 477. oldalán a vádlott kifejezetten nyilatkozott abban a körben, hogy e tárgyak nem az ő, hanem a sértett tulajdonát képezik, mely a fényképfelvételek alapján is igazolható, ezért az ítélet tábla a lefoglalás megszüntetése mellett a sértett részére történő kiadásról rendelkezett.

Az elsőfokú bíróság bünygyi költséggel kapcsolatos rendelkezése helytálló.

Az ítélet rendelkező része nem tartalmazza a vádlott állampolgárságát, mely a Be. 258.§ (2) bekezdés szerint a személyi adatok közt feltüntetendő, ezért azt a másodfokú bíróság pótolta.

A törvényszék ítéletét az ítéltábla a be. 361.§ (1) bekezdése szerinti nyilvános ülés keretében eljárva a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben annak helyes indokainál fogva a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Rögzítette a vádlott megváltozott tartózkodási helyét.

A másodfokú eljárásban felmerült védői költséget az ítéltábla a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján megállapította, annak viselésére a Be.338.§ (1) bekezdése alapján a vádlottat kötelezte.

Budapest, 2016. június hó 16. napján

. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Dr. Fatalin Judit sk.
előadó bíró

Dr. Ujvári Ákos sk.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 2015. szeptember hó 10. napján kelt 23.B.76/2012/94-I. számú ítéletet a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.319/2015/6. számú ítéletével eszközölt változtatással 2016. június hó 16. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2016. június hó 16. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
tisztviselő